

рихме царевично брашно, попарихме го въ солена вода, нагълтахме се бърже-бърже и тръгнахме къмъ друго село.

Редицата ни се виеше изъ нощнитѣ мъгли по ридищата, като нѣкоя вжсеница. Подиръ 2—3 часа изнемогата бѣ обща. Ние поехме една висота, която ми се видѣ безкрайна. Безъ каква да е болка, азъ почувствувахъ лѣвата си нога изтрѣпнала и мжно подвижна. Опипвамъ горната бедрена частъ: подуто и твърдо.

— Сега я оцапахъ! Васка!..

— Фу, изтрепахме се днесъ — мърмори приятельтъ ми и поема дълбоко; — ти умори ли се?

— Остави умората, ами друго по-лошо! — съобщавамъ азъ съ отчаяние.

— Хж. Що?

— Схвана ми се ногата. Отекла.

Василъ пипа въ тъмното:

— Брей, брей, що е това! Твърдо като камъкъ.

Боли ли?

— Не. Чудно. Не боли.

— Хай дяволъ да го вземе, какъ се случи!

— Ето, не мога да пристѣпя. Нѣма друго спасение, ще се застрелямъ. Защо да прѣча на другитѣ, па и самъ да се мча!

Дружината се трупа около мене. Съжалението е общо. Всѣки иска да бжде лѣкаръ. Консултътъ решава единъ масажъ. А между туй азъ съмъ разпасалъ вече километрически поясъ. Двама запрѣтатъ ржави и чакатъ. Азъ правя стратегически гримаси, готовъ да завайкамъ.

— Кжде, бе, кжде е?

Пипамъ — спаднало. Господи, възможно ли е! Тукъ затекло, тамъ затекло, най-после го намирамъ въ джеба на панталона си. Магесницитѣ, които нѣкога се забавляваха съ високославния ламаншки рицаръ, днесъ бѣха насочили злобата си върху мене. Тѣ превърнаха